

CUBA

**KORT
ROTTERDAMS**

Beeld: © Dana Romina Tietjen, 2016

Dana Rahimy

Wolfert van Borselen Tweetalig

De deur ging open, blikken werden verwisseld vol afwachting op een reactie. “Mogen wij met u een avontuur aangaan? Wilt u een verhaal vertellen of uw huis laten zien?” vroegen we aan de zoveelste bewoner uit het flatgebouw die de deur open deed. En daar gingen we met klamme handen en onwetendheid over wat we moesten doen en zelf verwachtten naar binnen.

De vrouw was terughoudend maar gaf ons de ruimte om haar huis te ontdekken met onze ogen en haar vragen te stellen over hoe haar leven hier naartoe had geleid. Ze vertelde over de verbouwing en de andere plekken waar ze heeft gewoond. Dat dit een bijzondere plek is voor haar, de natuur en de stad zijn hierbinnen mooi in evenwicht.

De mooiste plek waar ze ooit was, is Cuba. Ze bewonderde hoe de mensen zo gelukkig konden zijn ondanks de armoede, en hoe dankbaar ze waren voor het leven. Ze verachtte de mensen hier, die niet kunnen genieten van wat ze hebben, ook al heeft het leven en het land hun zoveel geboden. Haar studie binnenhuisarchitectuur was terug te zien in het huis. De inrichting was in harmonie met het licht en de potjes, plantjes, vaasjes en kunst die door het huis waren verspreid pasten zo goed in elkaar dat het haast een puzzel leek. Het voelde alsof we tijdschriften hadden gekregen tijdens de Nederlands les. Alsof we door een woonmagazine waren opgezogen en daar plots in een perfecte nette woonkamer waren beland.

De kast die naast de deur naast het dakterras stond was niet voor boeken of servies, maar voor potjes en beeldjes en een plantje. De kast diende niet als kast maar meer als een accessoire.

Door Anouks vraag wat haar grootste levensles was kwam ik terug naar ons gesprek. Je zag even een twijfeling in haar ogen over wat dat echt voor haar was, maar na een aantal adem tellen werden haar ogen weer verhelderd. “Het belangrijkste in het leven is om jezelf te blijven en te doen wat jij wilt, anders kom je er niet,” was haar antwoord. Ze had dit haar kind ook meegegeven en zei dat wij dit ook mee moesten nemen in ons leven.

We bedankten haar voor haar eerlijkheid en tijd en liepen de deur uit. Aangekomen op de gang zuchtte ik hard, niet van verveling of irritatie maar van alles wat binnen was gekomen in die kleine tien minuten en de impact die het had gehad. Aan het eind was zoals op elke van de zes verdiepingen een balkon. We liepen richting het balkon en duwden de zware deur open. Er lag een grote baksteen en een oude kapotte werkhandschoen. Daar stonden we met z’n drieën op het rooster terwijl de deur dichtsloeg, je kon de grond zien door alle kleine vierkantjes heen. Alle drie in aanraking met onze grootste angsten van hoogte en weinig ruimte. In de verte zagen we wat mensen staan en we riepen zo hard als we konden ze zagen ons, zwaaiden en draaiden zich weer om.